

Sygn. akt: III AUa 1549/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska (spr.)

SSO del. Magdalena Lisowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Sztuka

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2014 r. w Łodzi

sprawy **W. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 8 lipca 2013 r., sygn. akt: VIII U 4631/12,

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że przyznaje W. M. prawo do emerytury od 2 listopada 2012 roku.

Sygn. akt: III AUa 1549/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł. odmówił W. M. prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), wobec braku spełnienia przesłanek do tego świadczenia, a mianowicie wymaganego, tj. 15 - letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku o emeryturę, organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. staż w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat i 10 miesięcy.

W odwołaniu od powyższej decyzji W. M. domagał się jej zmiany oraz przyznania prawa do emerytury, podnosząc jednocześnie, że legitymuje się wymaganym okresem pracy w szczególnych warunkach, bowiem przez 25 lat pracował jako ginekolog – położnik.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu się prawo do emerytury w obniżonym wieku od dnia 1 października 2012 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek o świadczenie.

Sąd ten ustalił, że ubezpieczony, urodzony (...), złożył w dniu 25 października 2012 r. wniosek o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który został następnie załatwiony odmownie zaskarżoną decyzją z dnia 17 listopada 2012 r., wobec braku spełnienia przesłanek do tego świadczenia, tj. wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Pozostałe warunki zostały spełnione przez ubezpieczonego, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się on ogólnym stażem ubezpieczeniowym w wymiarze ponad 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a nadto osiągnął wiek emerytalny oraz rozwiązał stosunek pracy. Sąd pierwszej instancji przyjął, że ubezpieczony wykazał, iż w okresie od 1 maja 1975 r. do 30 września 1983 r. i od 2 listopada 1995 r. do 31 grudnia 1998 r. (po wyłączeniu dodatkowego zatrudnienia w D. w łącznym wymiarze 2 miesiące i 24 dni oraz urlopu bezpłatnego w okresie od 1 marca 1983 r. do 17 kwietnia 1983 r.), przepracował 11 lat, 2 miesiące i 19 dni w szczególnych warunkach jako ginekolog – położnik w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych, co po dodaniu do uznanego przez organ rentowy okresu 11 lat i 10 miesięcy, dało łącznie 23 lata i 19 dni pracy w szczególnych warunkach. Praca wnioskodawcy została wymieniona w wykazie A, dziale XII, poz. 2, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Po doliczeniu spornego okresu, odwołujący się ma udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach, co daje mu prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z przepisami cytowanego już rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione i z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego, orzekając, jak w sentencji swojego wyroku.

Wyrok ten, w części dotyczącej określenia daty przyznania prawa do emerytury, zaskarżył apelacją Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł., zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 184 w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r. w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) – przez nieuzasadnione, w świetle zebranego materiału dowodowego, przyjęcie, że wnioskodawca nabył prawo do emerytury od dnia 1 października 2012 r., podczas gdy ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury od tego dnia, gdyż pozostawał jeszcze w stosunku pracy do 1 listopada 2012 r.

Wskazując na powyższe, organ rentowy domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie daty ustalenia prawa do emerytury.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 lutego 2014 r. pełnomocnik W. M. r.pr. M. K. wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie z naruszeniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 129 ust. 1 w związku z art. 184 ust. 2, cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z przepisem art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W myśl zaś obowiązującego w dacie wydania decyzji art. 184 ust. 2 ustawy, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem

Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Sąd Apelacyjny w pełni przychylił się do stanowiska wyrażonego przez stronę apelującą, że brak było podstaw do przyznania wnioskodawcy emerytury od dnia 1 października 2012 r., gdy w istocie nie spełnił on na tę datę wszystkich koniecznych warunków do nabycia świadczenia. Poza sporem pozostaje fakt, że W. M. dopiero z dniem 1 listopada 2012 r. rozwiązał stosunek pracy. Ze znajdującego się w aktach organu rentowego świadectwa pracy, wystawionego w dniu 2 listopada 2012 r. przez Zespół (...) w Ł., wynika, iż ubezpieczony od dnia 1 stycznia 2000 r. do dnia 1 listopada 2012 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze ustawowego czasu pracy na stanowisku ordynatora oddziału położniczo - ginekologicznego, przy czym stosunek pracy rozwiązał się z dniem 1 listopada 2012 r., tj. wraz z upływem czasu, na jaki została zawarta umowa o pracę. Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że dopiero od następnego dnia przypadającego po dacie ustania stosunku pracy, a więc od dnia 2 listopada 2012 r., ubezpieczony nabył prawo do emerytury.

Z tych względów należało w uwzględnieniu apelacji organu rentowego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienić zaskarżony wyrok i przyznać W. M. prawo do emerytury od dnia 2 listopada 2012 r.